

ת"פ 55564/09/14 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד מוחמד זבידי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 55564-09-14 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ'
זבידי

בפני כבוד השופט יוסי טורס
בעניין: פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

המאשימה

נגד

מוחמד זבידי

הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות, עבירה לפי סעיף 338(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין"). מעובדות כתב האישום עולה התמונה הבאה:

הנאשם הנו אוהד קבוצת הכדורגל בני סכנין. ביום 17.12.13 התקיים משחק בין בני סכנין לבית"ר ירושלים. בשלב מסוים הניפו מספר אוהדים, שזהותם אינה ידועה, אבוקות שהן חפצים דמויי מקל הפולטים אש ואור. אף הנאשם עשה כן, נופף באבוקה והשליך אותה לכיוון כר הדשא באופן שיש בו כדי לסכן את שלום גופם של האנשים שהיו ביציע, או שעמדו על כר הדשא.

2. לבקשת הנאשם התבקש תסקיר מטעם שירות המבחן, אף ביחס לאפשרות ביטול ההרשעה. עם זאת, הבהרתי שטרם החלטתי בנושא, וההפניה בנושא זה נעשית לבקשת הסנגור בלבד. אציין כבר עתה כי שירות המבחן לא המליץ על ביטול ההרשעה והסנגור זנח טענה זו.

תסקיר שירות המבחן.

3. שירות המבחן הגיש שני תסקירים. הצורך בתסקיר נוסף נעור בשל כך שבתסקיר הראשון החזיק הנאשם בגרסה עובדתית שלא התיישבה עם הודאתו. לאחר ליבון הנושא, נעתרתי לבקשתו והוריתי על תסקיר משלים.
4. מתסקירי שירות המבחן עולה תמונה של צעיר, נעדר עבר פלילי, אשר מצליח לקיים אורח חיים תקין וחיוני. כמו כן הוא שומר על רצף תעסוקתי מגיל צעיר יחסית. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הכיר בחומרתם והביע צער על כך. בהקשר זה, ציין הנאשם כי העבירה בוצעה על רקע התלהבות והתרגשות שאחזו בו בעת המשחק, באופן שהתקשה להפעיל שיקול דעת ראוי.
5. שירות המבחן התרשם מסיכון להישנות העבירה, זאת בהיעדר טיפול, בצד יכולת התרמות של הנאשם מהליך טיפולי. שירות המבחן ציין כי הנאשם מביע נזקקות טיפולית ובשים לב לנטילת האחריות ויתר נסיבותיו, המליץ לשלבו בהליך טיפולי. שירות המבחן ציין כי ראוי להעדיף במקרה זה ענישה המשלבת אפיק טיפולי בצד ענישה מוחשית וגמולית בדמות צו של"צ בהיקף 280 שעות.

טיעוני הצדדים והראיות לעונש.

6. ב"כ המאשימה הדגישה את חומרת העבירה בנסיבותיה. נטען כי מדובר במעשה שהיה בכוחו לסכן ממשית את חייהם ושלומו גופם של אנשים רבים, ביצע ועל כר הדשא. עוד צוין כי יש חשיבות רבה לביעור האלימות במגרשי הספורט ומכאן הצורך בענישה משמעותית. לאור כך הציעה המאשימה מתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר ועד 12 חודשים. בהקשר למדיניות הענישה הנוהגת, ציינה המאשימה כי לא עלה בידה לאתר מקרה בו הורשע אדם בהשלכת אבוקה במגרש ספורט. ביחס לעונש הראוי לנאשם, ציינה ב"כ המאשימה כי חרף עברו הנקי, יש להשית עליו עונש מאסר בגדרי המתחם, בצירוף מאסר מותנה, קנס והרחקה ממגרשי ספורט.
7. ב"כ הנאשם הדגיש את גילו הצעיר של הנאשם ועברו הנקי. נטען כי הנאשם הודה בעבירה, חסך זמן שיפוטי וקיבל אחריות מלאה על מעשיו, עליהם הוא מצר. עוד צוין כי מדובר בעבירה שבוצעה לפני כשנתיים וחצי ומאז מדי עצמו הנאשם ממגרשי הכדורגל. הסנגור ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, תוך שציין שעונש מאסר יגרום פגיעה קשה לנאשם ולמשפחתו וכי ראוי בנסיבות העניין להעדיף את האפיק השיקומי כהמלצת שירות המבחן.
8. הנאשם הודה בטעותו והביע חרטה על מעשיו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

9. בהתאם לתיקון 113 על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה, וזאת בשים לב לעקרון המנחה בענישה שהנו הלימה; הערך המוגן שנפגע; נסיבות ביצוע העבירה; ומדיניות הענישה הנוהגת. לאחר קביעת מתחם הענישה, יש להחליט אם לגזור את עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, או שמא קיימות נסיבות במקרה זה המצדיקות חריגה ממנו.

10. **הערכים שנפגעו בשל מעשי הנאשם** - מעשיו של הנאשם יצרו סיכון לצופים שבקרבתו (ולעצמו) וכן לנוכחים על כר הדשא. אמנם, הסיכון לא התממש ואיש לא נפגע, אך יצירת הסיכון היא העומדת בבסיס הפסול שבמעשה. פן נוסף של חומרה במעשה, ניתן לראות בפגיעתו של המעשה בתקינותם של משחקי הספורט, על דרך שלהוב האווירה ביציעים. מעשים כגון אלה עלולים בנקל לגרום למעשי אלימות נוספים. על פגיעתה הרעה של האלימות במגרשי הספורט ניתן ללמוד מהדברים הבאים:

"למרבית הצער, גילויים של אלימות וגזענות באירועי ספורט לא פסחו גם על ישראל. על רקע זה, חוק איסור אלימות בספורט נועד לתת מענה כולל לבעיה הגוברת של אלימות במגרשים, שהובילה במהלך השנים לגרימתם של נזקים קשים ואף בלתי הפיכים. לצורך הדגמה, די בכך שאזכיר כמה מהקורבנות שאסונם נחקק בזיכרון הציבורי, ומבלי לגרוע מחומרת הפגיעה - אמיר רנד, שנפצע קשה לאחר שנרמס במהלך ניסיון של אוהדים במשחק כדורגל לפרוץ לתחומי המגרש; אדהם שביטה, שנפצע קשה כתוצאה מהשלכת פצצת תאורה ליציע שבו ישב; ויואב גליצנשטיין, שנפצע לאחר שחזיז הושלך למגרש במשחק כדורסל שבו שימש כמאבטח" (בש"פ 7317/15 **מאור מאיר קדוש נ' מדינת ישראל** (7.2.16))

11. כן ראו בהקשר זה, על פגיעתם של מעשי אלימות בערכים החיוביים שמקדם הספורט:

"התנהגויות אלו פוגעות פגיעה אנושה ביכולת לקדם ערכים חיוביים באמצעות ספורט. ... יש לזכור כי בפעילות זו, נוכח היותה פעילות תרבותית, נוטלים חלק ילדים צעירים, קשישים ורבים אחרים, שאינם אלימים ושכל רצונם ליטול חלק בפעילות הספורט. יכולתם לעשות זאת נפגעת בשל פעילותם של קומץ אוהדים זעום." (ע"פ 5972/12 **אלעד פינטו נ' מדינת ישראל** (11.3.13))

12. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירה** - כתב האישום אינו מייחס לנאשם כי הכניס את האבוקה למגרש ואף לא שהצית אותה (מעשים המהווים עבירה חמורה שעונשה 5 שנות מאסר כאמור בסעיף 14 לחוק איסור אלימות בספורט, תשס"ח-2008 (להלן - "חוק איסור אלימות בספורט")). חלקו של הנאשם על פי כתב האישום, מתחיל לאחר שאחרים הדליקו אבוקות ומיוחס לו כי נופף באבוקה והשליכה לכר הדשא. מכאן, שאין לייחס לנאשם תכנון של העבירה.

בהקשר לנזק, אכן המעשה לא גרם נזק, ואולם כפי שצוין לעיל, למעשה יש פוטנציאל נזק בלתי מבוטל ומכאן חומרתו.

13. **מדיניות הענישה הנוהגת** - אף אני, כצדדים, לא מצאתי פסיקה שעסקה במקרה דומה, היינו זריקת אבוקה למגרש ספורט, שלא גרמה כל נזק. עם זאת, לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים הקשורים לשימוש פחזני באש (שלא בהקשר של אירועי ספורט) ניתן להפנות למקרים הבאים וההתאמה לענייננו תבוצע בהמשך.

רע"פ 4399/09 **שלומית עצינוי זילברשטיין נ' מדינת ישראל** (6.9.09) - במקרה זה הפעילה הנאשמת דוכן במהלך חג החנוכה, בו ביצעה פעולות אש. במהלך הדברים נשפך על קטין חומר דליק, אש אחזה בו, ונגרמו לו כוויות. בית משפט השלום בחר להימנע מהרשעתה והטיל עליה צו של"צ. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והרשיע את הנאשמת, תוך הותרת רכיב הענישה על כנו. בית המשפט העליון דחה את בקשתה לרשות ערעור.

ת"פ (מח' י-ם) 23869-04 **מדינת ישראל נ' מאיר כהן** (27.4.15) - בו השליך אדם, במהלך הפגנה, מזרן לתוך פח אשפה בוער, במטרה להצית את המזרן ולגרום לחסימת כביש. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שבין עונש מאסר מותנה ועד מאסר בעבודות שירות.

ת"פ 46354-01-13 **מדינת ישראל נ' אליהו חי נוח** (19.3.15) - במקרה זה הורשע הנאשם בכך שהחזיק ברכבו כמות גדולה של נפצים, ללא נקיטת אמצעי זהירות מתאימים. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה בעבירה זו נע בין ענישה הכוללת קנס ועד מספר חודשי מאסר בודדים. על הנאשם במקרה זה הוטל צו של"צ וכן מאסר מותנה (ועונשים נוספים הכוללים פסילה בשל תיקים שצירף).

ע"פ 4157-02-12 **אביטבול נ' מדינת ישראל** (3.4.12) - במקרה זה נידון אדם שעבד כברמן בפאב. הנאשם ביצע להטוט אש, במהלכו נכוותה אישה ששהתה בקרבת הבר. על הנאשם הוטל במסגרת הסדר, צו של"צ ללא הרשעה.

14. במקרה שעסק בהתנהגות דומה לזו בה עסקין, אך שגרם נזק חמור, אפנה לע"פ 8995/08 **יוסף מלאך נ' מדינת ישראל** (29.9.09) - במקרה זה השליך הנאשם חזיז לעבר רצפת אולם כדורסל. מאבטח שהרים את החזיז, נחבל באופן ששלוש מאצבעותיו נקטעו. יצוין כי הנאשם במקרה זה הכניס את החזיז לאולם, תוך הסתרתו, ואף השלכתו הייתה תוך הסוואתו בתוך נייר. על הנאשם הוטלו 3 שנות מאסר.

15. דעתי היא כי מתחם הענישה במקרה זה חייב לכלול רכיב מאסר ולו קצר. בעניין זה ראוי להפנות לדברים שצוינו בע"פ 5972/12 **אלעד פינטו נ' מדינת ישראל** (11.3.13):

"בבואנו להגדיר את מתחם הענישה הראוי, יש לקחת בכלל השיקולים את נסיבת ביצוע העבירות שנעשו על רקע פעילות ספורטיבית, דהיינו אהדה לקבוצת כדורסל. זוהי חובתם של בתי המשפט להטות שכם ולסייע לביעור התופעה המכוערת של אלימות במגרשי הספורט, שאם לא כן עלולה היא להתפשט ולהביא לתוצאות חמורות בהרבה"

וכן,

"על הפוגע בביטחונם של הקשורים המבקשים להשתתף באירועי ספורט, הן הספורטאים והצוות והן האוהדים, לדעת כי העונש שיוטל עליו הוא חמור. ידע השוקל לבצע מעשה אלימות או פגיעה ברכוש ב"שם" קבוצתו כי חיי אדם אינם משחק. משכך, בבואו של בית משפט זה לגזור את עונשו של נאשם המעורב בפעילות עבריינית במסגרת ספורטיבית, יינתן משקל נכבד לשיקול ההרתעה."

16. כפי שצוין לעיל, בחוק איסור האלימות בספורט נקבע עונש מרבי של 5 שנות מאסר למי אשר מכניס למגרש

ספורט חפץ כדוגמת זה שהשליך הנאשם (סעיף 14 לחוק הנ"ל). אכן, בענייננו יוחסה לנאשם עבירה לפי סעיף 338 לחוק העונשין שעונשה המרבי 3 שנות מאסר והיסוד הנפשי בה הוא רשלנות. עם זאת, לצורך קביעת מתחם הענישה, לא ניתן להתעלם מכך שהמעשה בוצע במהלך אירוע ספורט, על כל המשמעויות הכרוכות בכך.

17. משכך, הפסיקה שדנה במקרים של מעשה פיזיות באש, כפי שהוצג לעיל, אינה מתאימה לענייננו. בחלקם של מקרים אלו, עמדו בבסיס המעשה ערכים שאינם פסולים כשלעצמם, אך הביצוע היה רשלני. בענייננו, מדובר במעשה שכל כולו הפגנת אלימות, כוחניות ויצירת סיכון. כמו כן, מדובר בהחזקה (ולו לזמן קצר) של חפץ שאסור כלל להכניסו למגרשי ספורט.

18. לאור כך, ובשים לב למכלול השיקולים שפורטו לעיל, אני סבור כי מתחם הענישה ההולם עבירה זו בנסיבותיה הנו מאסר קצר, אשר ניתן לשאת בו בעבודות שירות, ועד עונש מאסר של 12 חודשים. אדגיש כי מתחם ענישה זו נקבע על סמך ההנחה שלא הנאשם הוא שהצית את האבוקה, וכן שלא הכניס אותה למגרש, שכן כתב האישום לא ייחס לו עובדות אלו.

הוצאת צו הרחקה על פי חוק איסור אלימות בספורט.

19. המאשימה ביקשה שבנוסף לכל עונש, אורה גם על הרחקת הנאשם ממגרשי כדורגל לתקופה של 3 שנים, בהתאם לחוק איסור האלימות בספורט. הגם שב"כ הנאשם לא העלה טענת חוסר סמכות בנושא, אני סבור שאין בסמכותי להורות כך. אסביר להלן את עמדתי.

20. חוק איסור אלימות בספורט, מאפשר שני מסלולים לצורך הרחקתו של אדם ממגרשי הספורט. מסלול אחד, קבוע בסעיף 17 לחוק וזו לשונו:

17. לבקשת תובע, רשאי בית המשפט לתת לאדם צו הרחקה או הגבלה כאמור בסעיף 18, אם ראה כי התקיים אחד מאלה:

(1) האדם התנהג באופן אלים או תוך הפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט, או שקיים לגביו חשד סביר שעבר עבירה הקשורה לספורט, או לא ציית להוראות שוטר או סדרן לאירועי ספורט;

(2) התנהגותו של האדם במהלך אירוע ספורט נותנת בסיס סביר לחשש כי הוא עלול להתנהג בעתיד באופן אלים או תוך הפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט או להתבטא התבטאות גזענית או שהוא שיעור או תחת השפעת סם מסוכן או חומר מסכן, או שיש חשד שהוא שיכור או תחת השפעה כאמור; לעניין זה, "סם מסוכן" ו"חומר מסכן" - כהגדרתם בחוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים, התשע"ג-2013.

21. בית המשפט המוסמך לתת צו לפי סעיף 17 הוא בית משפט השלום (ראו סעיף ההגדרות). סמכותו של בית המשפט על פי סעיף זה, אינה מותנית בהגשת כתב אישום וממילא שלא בהרשעה בעבירה כלשהי. מובן גם שהרף הראייתי הנדרש אינו כנדרש להרשעה, אלא די בקיומו של חשד סביר, כמצוין בסעיף 17 לחוק. יצוין עוד כי אף אם מצא בית המשפט שמתקיימים התנאים להוצאת צו הרחקה, אין הוא חייב לעשות כן, אלא הסעיף נוקט לשון "רשאי".

22. מסלול נוסף קיים בסעיף 19 לחוק איסור אלימות בספורט. עניינו של מסלול זה במי אשר הורשע "בעבירה הקשורה בספורט".

מיום 17.12.2014

תיקון מס' 1

ס"ח תשע"ה מס' 2485 מיום 17.12.2014 עמ' 125 (ה"ח 588)

(2) התנהגותו של האדם במהלך אירוע ספורט נותנת בסיס סביר לחשש כי הוא עלול להתנהג בעתיד באופן אלים או תוך הפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט או להתבטא התבטאות גזענית או שהוא שיעור או תחת השפעת סם מסוכן או חומר מסכן, או שיש חשד שהוא שיכור או תחת השפעה כאמור; לעניין זה, "סם מסוכן" ו"חומר מסכן" - כהגדרתם בחוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים, התשע"ג-2013.

19. הורשע אדם בעבירה הקשורה לספורט, ייתן בית המשפט שהרשיעו צו להרחקתו לפי סעיף 18(א)(1) לתקופה שלא תעלה על חמש שנים, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת, מנימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטתו; בסעיף זה, "הורשע" - לרבות מי שנקבע שביצע את העבירה.

23. כאשר מתקיימים תנאי סעיף 19 לחוק, מחויב בית המשפט ליתן צו הרחקה לתקופה של עד 5 שנים, אלא אם ראה שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים. צו שכזה, יינתן לא בהכרח על ידי בית משפט השלום - כפי שמתקיים בצו הניתן על פי סעיף 17 לחוק - אלא על ידי בית המשפט שהרשיע את הנאשם בעבירה ואפשר שיהיה זה כמובן גם בית המשפט המחוזי. יובהר כבר עתה כי הצו שהתבקשתי ליתן, אינו על פי סעיף 19 לחוק, שכן הנאשם לא הורשע "בעבירה הקשורה לספורט". מונח זה הוגדר בחוק למניעת אלימות בספורט "כעבירה מן העבירות המפורטות בתוספת הראשונה", או עבירה נגזרת ממנה (כמשמעותה בפרק ה' לחוק העונשין). העבירה בה הורשע הנאשם (סעיף 338(3) לחוק העונשין), אינה נכללת (למרבה ההפתעה יש לומר) בתוספת הראשונה ומשכך לא קמה הסמכות לפי סעיף 19.

24. השאלה היא אפוא אם קיימת סמכות להורות כך על פי סעיף 17 לחוק. לדעתי התשובה היא שלילית. אכן, בית המשפט המוסמך ליתן צו על פי סעיף 17 לחוק, הוא בית משפט השלום, וגזר דין זה ניתן על ידי בית משפט השלום. ואולם, זוהי נסיבה מקרית, שאינה יכולה להכתיב את גדר הסמכות. נשווה לעצמנו מצב בו גזר הדין היה ניתן על ידי בית המשפט המחוזי (ואין ספק שניתן להעלות על הדעת אפשרות שכזו). הייתכן שבית המשפט המחוזי לא יהיה מוסמך לעשות במסגרת גזר דין, את שמוסמך לעשות בית משפט השלום. תוצאה זו אינה הגיונית היא מחייבת את

המסקנה כי "בית המשפט" שבסעיף 17, אינו בית המשפט הפלילי הגוזר את הדין, אלא הכוונה היא לבית משפט שלום שבפניו מתנהל הליך נפרד בעניין זה.

25. חיזוק למסקנה זו ניתן ללמוד גם מסדרי הדין הנוהגים בהליך לפי סעיף 17 לחוק. המחוקק לא קבע את סדרי הדין הנוהגים בבקשה זו, ואולם על פי הפרקטיקה הנוהגת, ההליך נפתח בקשה נפרדת שמוגשת לבית משפט השלום (ראו סעיף 17 לחוק שכותרתו - "בקשה למתן צו הרחקה או הגבלה"). ההליך מתנהל באופן עצמאי ועל החלטת בית משפט השלום קיימת זכות ערר לבית המשפט המחוזי, כפי שנוהג בהליך מעצר (ראו בש"פ 7317/17 **מאור קדוש נ' מדינת ישראל** (31.12.15); כב' הרשמת בנמלך). מדובר, אפוא, בהליך נפרד אשר אינו חלק מגזר הדין. זאת בשונה מצו הניתן לפי סעיף 19 לחוק, אשר ניתן על פי לשון הסעיף על ידי בית המשפט שהרשיע את הנאשם ומטבע הדברים הדבר יעשה במסגרת גזר הדין.

26. אציין עוד שצו כאמור אינו עונש, אלא אמצעי למניעת סיכון והוא דומה במהותו לצווים הניתנים מכוח החוק למניעת אלימות במשפחה (בש"פ 7317/15 **מאור מאיר קדוש נ' מדינת ישראל** (7.2.16)). בעניין דומה קבע בית המשפט המחוזי בחיפה, כי אין מקום להוצאת צו הגנה על פי החוק למניעת אלימות במשפחה, במסגרת גזר דין פלילי, וכי פעולה כזו היא חריגה מסמכות (ע"פ 46323-01-10 **עבד אלמג'יד ערפאת נ' מדינת ישראל** (9.3.10)). באופן דומה אני סבור שאין מקום להוצאת צו הרחקה מכוחו של סעיף 17 לחוק איסור אלימות בספורט, במסגרת גזר דין פלילי. צו הרחקה כאמור ניתן להוציא רק אם מתקיימים תנאי סעיף 19 לחוק, שאז אין חשיבות לערכאה שבפניה מתנהל הדיון.

27. סיכומי של דבר. המאשימה לא הגישה בקשה להוצאת צו על פי סעיף 17; לא התקיים הליך נפרד בנושא; הבקשה בנושא באה רק במסגרת הטיעונים לעונש. אין בכך שהעתירה הועלתה במסגרת דין פלילי בבית משפט השלום על מנת להקנות לבית המשפט סמכות בנושא, ומשכך אני דוחה את הבקשה.

השיקולים לקביעת עונשו של הנאשם

28. בנתוני מקרה זה אני בדעה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם בגדרי מתחם הענישה וכי אין הצדקה לסטייה ממנו, לקולה או לחומרה. אדגיש כי אינני מקל ראש בסיכויי שיקומו של הנאשם, ואני אף סבור שהוא אכן בר שיקום. לנושא זה יינתן משקל בגזירת הדין ובקביעת סוגי רכיבי הענישה ומשכך, ואולם אינני סבור כי ראוי להעניק לשיקול השיקום משקל כה מכריע עד כדי חריגה ממתחם הענישה.

29. לאור כך המלצת שירות המבחן מקובלת עלי באופן עקרוני, והכוונה היא להימנעות מהטלת עונש מאסר, בכליאה. הנאשם הוא בחור צעיר, נעדר עבר פלילי. הוא מתפקד כראוי בחברה ועובד לפרנסתו. שירות המבחן התרשם מחרטה כנה מצדו, הכרה בחומרת האירוע ונזקקות טיפולית. שירות המבחן סבור כי יש בכוחו של הליך טיפולי

להקטין את הסיכון מהישנות העבירות. עמדה זו ראויה בעיני. שירות המבחן הוא הגוף המקצועי האמון על שיקום נאשמים ועל הערכת הסיכויים לכך. קצין המבחן משמש כזרועו הארוכה של בית המשפט לעניין זה, ועל אף שאין הכרח לאמץ את המלצתו, ברי כי להמלצת שירות המבחן משקל ממשי בבואו של בית המשפט לגזור את דינו של נאשם (ע"פ 3472/11 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.12)).

30. אינני מקל ראש כלל ועיקר בעבירה אותה עבר הנאשם. ציינתי לעיל את חומרתה ואת הסיכון שגרם הנאשם במעשיו. עם זאת, לעונש מאסר השפעות שליליות רבות על האסיר ובני משפחתו ובמקרה זה לא ראיתי כי זהו העונש ההולם את מעשי הנאשם. בנוסף, הטלת מאסר מונעת אפשרות להטלת צו מבחן (סעיף 1 לפקודת המבחן; ע"פ 4167/12 אוחנה ואח' נ' מדינת ישראל (17.3.13)). תוצאה זו אינה ראויה לדעתי ונכון להימנע ממנה לאור סיכויי שיקומו של הנאשם. כמו כן, הנאשם אינו מסיים את ההליך כעת, וככל שלא ישתף פעולה עם שירות המבחן, ובוודאי אם יעבור עבירה נוספת, יחודש ההליך נגדו והוא יישא בעונש ההולם את מעשיו (עפ"ג 39953-11-13 סבח נ' מדינת ישראל (23.1.14)).

31. לאור כך אני סבור כי עונש מאסר קצר בדרך של עבודות שירות, יהלום נכונה את נסיבות העושה והמעשה במקרה זה. אכן, שירות המבחן המליץ על צו של"צ, ואולם כידוע המלצת שירות המבחן כשמה כן היא - המלצה. בית המשפט אינו מחויב לקבלה, חרף משקלה הממשי, שכן הוא אמון על ראייה רחבה יותר של הנושא ומתן משקל שונה, משירות המבחן, לשיקולים הרלוונטיים לצורך קביעת העונש.

32. לאור כך, מוטלים על הנאשם העונשים הבאים:

א. 45 ימי מאסר. הנאשם יישא בעונש זה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה בפתחון לבב בכרמיאל, החל מיום 24.11.16 וביום זה יתייצב הנאשם במשרדי הממונה בטבריה.

מובהר לנאשם כי עליו לבצע את העבודות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את העבודות מנהלית והוא יאלץ לשאת ביתר התקופה בבית מאסר.

ב. צו מבחן למשך 18 חודשים.

מובהר לנאשם כי עליו לבצע את הצו לשביעות רצון שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו ולהטיל עליו ענישה נוספת.

ג. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים, את העבירה בה הורשע, או עבירה על סעיף 14 לחוק איסור האלימות בספורט.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן וכן לממונה על עבודות השירות

הודעה זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א סיוון תשע"ו, 27 יוני 2016, בהעדר הצדדים.